

Zde jsou věty z nahrávky

Paní Jenovéfa Kúrová se narodila v roce 1944 jako prostřední dítě do rodiny, která to neměla jednoduché. Její starší bratr se narodil s tělesným postižením.

(5:29-6:35; 66 vteřin)

„Já jsem byla prostřední dítě, to znamená byli jsme tři. Můj nejstarší bratr, který se narodil v lednu, tak ten bohužel byl postižený, ale jenom tělesně, protože maminka rodila doma jak už jsem říkala. Ta porodní asistentka, která u toho porodu byla to nezvládla a pomáhala chlapečkovi tak, že ho, že mu v podstatě porušila malý mozek a v malém mozku, to víte, že jsou vlastně statické pohybové situace, které byly ovlivněny, takže on mozek mu pracoval normálně, ale bohužel nechodil, špatně mluvil, nebo téměř ne." - upoutávka web

O bratra se starala celá rodina, včetně paní Kúrové.

(22:13 - 23:55)= 105 vteřin

My jsme zpívali nějakou písničku, no bylo to ale dávno, že jo. V padesátém třetím, čtvrtém roce. No a my jsme šli na to kulturní vystoupení do pekárny, tam jak na Cejlu byli pekárny a protože u nás, maminka jak už jsem vám říkala, nebylo moc peněz, učitelský plat byl velmi nízký, takže no a když jsme byli sami bez tatínka, tak tatínek spíš měl tendenci ještě si z toho našeho rozpočtu jako ubrat. Takže my jsme nějaké pochutiny nebo něco takového jako děti, čokolády, no to vůbec jsme neznali. A tam děcka jsme dostali trubičku. No dovedete si to představit? Pro mě? No já jsem samozřejmě udělala to, že jsem ji hned balila do papíru Jarouškovi, protože u nás bylo zvykem, že všechno se hrnulo Jarouškovi, protože on tam jít nemoh, že? No a ten mistr se tak dívá a říká, proč to nesním? Tak mě nabalil ještě další dvě pro Jarouška. Takže to byl takový, toto si doslova pamatuju, jak jsem byla šťastná, že jsem si tu trubičku tam mohla sníst.

Její maminka, která předtím žila na Slovensku, za války nevědomky spolupracovala s partyzány. Jednou za ní domů přišel její spolužák s obálkou.

(30:20-31:22; 62 vteřin)

„Takže Vefinko, prosímtě, přišel za ní ten spolužák, já bych potřeboval, kdybys tam na to místo, někde předala nějakou obálku a ona se ptala proč? Co to je? Prosímtě, na nic se neptej, jenom to tam přede, vůbec o ničem nevíš, mēs nikdy neviděla. A maminka se potom až dozvěděla, že vlastně on spolupracoval se slovenskými partyzány a oni je chytli, po několika, nějaké době, a když se maminka ve čtyřicátém druhém vdávala tady v Brně, tak oni toho spolužáka zavraždili, jako Němci."

Válka zasáhla do života rodiny ještě několikrát. Paní Kúrová v ní málem ztratila otce.

(11:57 – 12:46) = 51 vteřin

A naše maminka a babička vždycky nám říkaly, tak vy můžete být rádi, že máte tatínka. Protože, oni se mužové domluvili, to už jako bylo téměř po válce a čtyři tátové z té Těsné ulice se domluvili, že půjdou sehnat kousek masa, protože všichni měli děti podobného stáří jak jsme byli my a takže, tatínek náš, že se nějak zamotal a nestihl ten sraz no a tak už zpátky se nevracel a vrátil se domů.

Jeho sousedé, se kterými měl jít pro maso však již nikdy domů nepřišli.

No a jich chytli ve městě nějaké zbytky Němců a vlastně ty lidi museli stavět různé barikády takové a nakonec je zabili, zastřelili. (13:25 -13:35) =10 vteřin

Rodiče pamětnice nebyli nějak zvlášť nábožensky orientovaní. Za to jejich babička ano. Rodina tak byla ze strany babičky opakovaně tlačena do toho, aby náboženské obrazy měly po bytě. To však mohlo být problematické, protože za takové jednání mohla rodina být snadno stíhána ze strany komunistického režimu a maminka by mohla přijít o místo. Maminka totiž v domácnosti doučovala hru na klavír.

(37:35-37:59; 24 vteřin)

„Třeba byl problém s náboženskou otázkou a protože tehdy se prosazovalo, že učitel má být bez vyznání a nemá propagovat svoje vyznání.“

(44:10-44:35; 25 vteřin)

„Babička si nedala to absolutně vymluvit, sundala nám obrázky které jsme tam měli a dala tam všech pět, všechny ty obrázky svaté. A místo klavíru, klavír odsunula a dala tam panenku Marii.“

Paní Kůrová se v dospívání rozhodla pro studium medicíny. Jen dostat se na školu bylo tehdy velmi obtížné a drahé. Proto umožnila studium svému bratrovi.

I přes nedokončené studium medicíny, se i nadále věnovala péči o potřebné v rámci Českého červeného kříže, kam se přihlásila v roce 1962.

(1:05:33-1:05:52; 19 vteřin)

„A tak to šlo se mnou dál, no a už jsem z červeného kříže nevyšla, no a od roku osmdesát osm jsem se stala předsedkyní Obřanské skupiny.“

Medicína ji tedy jistým způsobem provázela celý život. Jejím hlavním posláním se ale stala pedagogická dráha. Jako pedagožka se znala i třeba se spisovatelkou Simonou Monyovou.

(1:13:28-1:14:28)

Víte spisovatelka Simona Monyová, víte její osud. No bydlela v Obřanech a zavraždil ji její manžel. A se Simonou právě, když už jsem byla v důchodu, tak jsme se se Simonkou potkali a já jsem jí říkala “Simi já mám tolik informací, jaké problémy mají děti” jo protože mnohé byli opravdu, co jsem řešila problémy pro děcka jo a “ale neumím to napsat” jsem vám říkala sloh nebyla moje silná stránka, a tak jsem jí říkala “Simi co říkáš napsaly bysme to ne spolu, já bych ti říkala jak to bylo a ty bys hodila” “No jistě paní učitelko” .

Nejen místo, kde žije se změnilo. Ale i lidé okolo. Jaký je tedy její názor na současnost?

“Hodně mladých lidí, nových kteří, kterým se i tady velmi líbí v některých těch domečcích, protože ono co už je cementárna zlikvidovaná, tak je tady opravdu pěkně zdravé prostředí.“